

2014-2015

Στόχος της ομάδας φέτος ήταν να δώσουμε τη δυνατότητα, να ακουστεί η φωνή των νέων. *Να ψάξουν τα πλεονεκτήματα και μειονεκτήματα της συνεργασίας. Να βρουν πρακτικούς τρόπους για την προαγωγή της συνεργασίας και να δουν τον εαυτό τους ως πολύτιμα μέλη της κοινότητας.* Ακόμη μια χρονιά συνδιαμόρφωσης με τους νέους. Αυτό είναι κεκτημένο από πέρσι που δεν θέλαμε να το αφήσουμε ανεκμετάλλευτο. Στόχος επίσης να συνεχίσουν να παίρνουν πρωτοβουλίες αξιοποιώντας το χώρο του Δεν πλέον σαν το δικό τους δεύτερο σπίτι. Αυτό σήμαινε ότι εμείς θα έπρεπε να κάνουμε ένα βήμα πίσω και να τους αφήσουμε να πάρουν τα ηνία δείχνοντας τους την εμπιστοσύνη μας. Ίσως αυτός να ήταν και ο λόγος που πολλές φορές χρειάστηκε να γυρίσουμε πίσω και να ξαναδούμε την πορεία, αναγνωρίσαμε ότι παρεκκλίναμε από το στόχο, ωστόσο πέρα από αυτές τις αδυναμίες καταφέραμε λόγω της καλής μας συνεργασίας, του ότι λειτουργούσαμε μιλώντας με τα μάτια πλέον καθώς και οι βοηθητικές συναντήσεις-εποπτείες με την υπεύθυνη μας έφεραν στο αρχικό μας στόχο ακόμα ποιο δυνατούς και ορεξάτους. Έτσι δώσαμε ιδιαίτερη έμφαση στο κομμάτι που αφορούσε τα “μικρά και ασήμαντα” (που είναι πάντα “μεγάλα και σημαντικά”). Μάλιστα φέτος συνειδητοποιήσαμε ότι κουβαλάμε επιπλέον δυο εργαλεία, αυτό του έμπειρου πυροσβέστη που επεμβαίνει την κατάλληλη ώρα και αυτό του επινοητικού εμψυχωτή που σκαρφίζεται δραστηριότητες και ασκήσεις στη στιγμή.

Οι νέοι φέτος ερχόταν στην ομάδα αυτή γιατί ήταν το ηρεμιστικό και το χαλαρωτικό τους. Έτσι το είχαν ονειρευτεί από την αρχή και αυτό το χώρο δημιούργησαν έχοντας εμάς στο πλάι τους. Πολλές φορές φέτος η ομάδα διαχειρίστηκε και στήριξε ειδικά και δύσκολα θέματα που προέκυψαν ενδιάμεσα και αυτό μας γέμιζε με περηφάνια. Όπως για παράδειγμα όταν αφουγκραζόταν τις εσωτερικές της ανάγκες και έμπαινε στη διαδικασία να νοιώσει τα υπόλοιπα μέλη της, χωρίς να χρειάζεται η δική μας παρέμβαση. Κεντρικό μας θέμα που δουλεύτηκε φέτος ήταν το θέμα του εκφοβισμού. Περάσαμε από 40 κύματα αφού πολλές φορές νοιώσαμε ότι η ομάδα δεν τραβούσε και άλλες ότι πετούσε. Αυτό μας έκανε να περάσουμε αρκετές ώρες συζητώντας οι εμψυχωτές, γεγονός που μας βοήθησε πολύ ως δυάδα να βλέπουμε κάθε λεπτομέρεια και τελικά άσχετα από το πόσο προχώρησε το πρότζεκτ μας, νοιώθαμε ότι είχαμε εντυφλήσει στα άδυστα της εφηβείας. Αυτό και μόνο ήταν για μας κέρδος. Όλα αυτά που ζήσαμε μας έκαναν να αποκτήσουμε μια ιδιαίτερη σχέση με τους νέους, να δεθούμε, να μοιραστούν μυστικά τους, πράγματα που δεν μοιράζεται εύκολα κάποιος πόσο μάλλον αν είναι έφηβος ακόμα και να βγαίνουμε στα στέκια τους με μόνους οδηγούς την εμπιστοσύνη και την αγάπη των νέων. Η σχέση μας πέρασε σε μια άλλη διάσταση. Αυτό που πιστεύουμε ότι συνδέεται και συνεχίστηκε και ως πορεία από την περσινή μας χρονιά είναι η εναλλαγή ρόλων που πρέπει να κάνεις και να βρίσκεις την χρυσή τομή κάπου ανάμεσα σε πολλούς ρόλους. Δηλαδή να είσαι φίλος, γονιός, ενήλικας, έφηβος, μεγάλος αδελφός και να αλλάζεις ανάμεσα σε αυτούς τους ρόλους.

Είμαι ο νέος. Είμαι ο νέος έφηβος των ΔΕΝ.

Φέτος χρειάστηκε να: Σβήσουμε φωτιές, να θυμώσουμε, να αναδιοργανώσουμε, να γίνουμε έφηβοι, να γελάσουμε, να κλάψουμε, να νοιαστούμε, να συγκινηθούμε. Παρότι ήμασταν πάντα εδώ με αυτό τον τρόπο κάνουμε ένα βήμα πιο πίσω, δίνοντας περισσότερο χώρο στη δυναμική της ομάδας.

Γενικότερα αυτό που ζήσαμε φέτος περιγράφεται εξαιρετικά από ένα κομμάτι μιας καταγραφής μας που

περιγράφει τα όσα ζήσαμε ως εμψυχωτές αλλά και όσα συνέβησαν στη ζωή της ομάδας φέτος. **ΟΙ ΧΟΡΕΥΤΕΣ ΧΟΡΕΥΟΥΝ ΚΥΚΛΙΚΑ, ΠΕΡΝΟΥΝ ΚΑΙ ΞΑΝΑΠΕΡΝΟΥΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΦΕΤΗΡΙΑ, ΆΛΛΟΤΕ ΠΙΟ ΓΡΗΓΟΡΑ, ΆΛΛΟΤΕ ΠΙΟ ΑΡΓΑ, ΆΛΛΟΤΕ ΚΟΥΡΑΣΜΕΝΟΙ, ΆΛΛΟΤΕ ΧΑΜΟΓΕΛΑΣΤΟΙ. Πάντα όμως με τον ίδιο στόχο: ΝΑ ΧΟΡΕΨΟΥΝ ΤΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΚΑΘΕ ΞΕΧΩΡΙΣΤΗ ΣΥΝΑΤΗΣΗ ΕΠΙΦΥΛΛΑΣΣΕΙ ΤΟ ΔΕΝ!**